

PRZEDMIOTOWE ZASADY OCENIANIA RELIGIA – KLASY 5-8

Szkoła Podstawowa im Marii Konopnickiej w Mrokwie
Dostosowała: mgr Agnieszka Komorek

I. ZASADY OGÓLNE

1. Oceny z religii mają na celu:

- a) bieżące i systematyczne obserwowanie postępów ucznia w nauce,
- b) zaznajomienie ucznia z poziomem jego osiągnięć oraz motywowanie do dalszej pracy,
- c) dostarczenie rodzicom i nauczycielom informacji o postępach, trudnościach i specjalnych uzdolnieniach ucznia.

2. Ocenie nie podlegają:

- a) częstość praktyk religijnych,
- b) wiara,
- c) uczucia religijne,
- d) postawy.

II. OBSZARY PODLEGAJĄCE OCENIE

1. **Wiedza dotycząca:**

- a) pojęć religijnych,
- b) prawd wiary,
- c) historii biblijnych,
- d) zasad moralnych,
- e) tekstów modlitw (tzw. katechizm pamięciowy),
- f) tekstów liturgicznych,
- g) sakramentów,
- h) zasad życia wspólnotowego,
- i) historii Kościoła.

2. **Umiejętności:**

- a) zachowania się wobec sytuacji, przedmiotów i osób związanych z religią,

- b) wykonywania gestów towarzyszących modlitwie,
- c) funkcjonowania we wspólnocie wierzących,
- d) uczestniczenia w liturgii.

III. SPRAWDZANIE I OCENIANIE OSIĄGNIĘĆ UCZNIĄ

1. Formy sprawdzania osiągnięć:

- a) odpowiedź ustna,
- b) samodzielna praca na lekcji,
- c) praca na lekcji w grupie,
- d) znajomość katechizmu pamięciowego,
- e) aktywność na lekcji,
- f) praca z podręcznikiem,
- g) ponadprogramowa wiedza zdobyta poza szkołą,
- h) sprawdzian wiadomości,
- i) kartkówka,

2. Kryteria wystawiania poszczególnych ocen:

Ocena niedostateczna – 1:

- a) brak wiadomości programowych,
- b) brak umiejętności stosowania wiedzy,
- c) liczne błędy w przekazywaniu informacji,
- d) brak znajomości katechizmu pamięciowego,
- e) brak pracy na lekcji,

Ocena dopuszczająca – 2:

- a) opanowanie koniecznych pojęć religijnych,
- b) nieuporządkowana, pobieżna znajomość materiału programowego,
- c) mało zadowalający poziom umiejętności praktycznych,
- d) brak podstawowej umiejętności wyjaśniania zdarzeń religijnych,
- e) słaba umiejętność stosowania wiedzy, nawet przy pomocy nauczyciela,
- f) liczne błędy podczas stosowania wiadomości i przekazywania informacji,
- g) problemy ze znajomością katechizmu pamięciowego,

h) sporadyczny brak aktywności podczas lekcji,

Ocena dostateczna – 3:

- a) opanowanie łatwych, niezbędnych wiadomości, postaw i umiejętności,
- b) opanowanie podstawowych, połączonych logicznie treści programowych,
- c) poprawne rozumienie podstawowych uogólnień,
- d) wyjaśnianie ważniejszych zdarzeń religijnych z pomocą nauczyciela,
- e) umiejętność stosowania wiadomości do celów praktycznych przy pomocy nauczyciela,
- f) niewielkie i nieliczne błędy w przekazywaniu informacji,
- g) podstawowa znajomość katechizmu pamięciowego,
- h) systematyczna praca z podręcznikiem na lekcji.

Ocena dobra – 4:

- a) opanowanie materiału programowego,
- b) uporządkowana wiedza religijna,
- c) poprawne wyjaśnianie zdarzeń religijnych,
- d) poprawne stosowanie wiedzy religijnej,
- e) dobra znajomość katechizmu pamięciowego,
- f) systematyczna praca z podręcznikiem na lekcji
- g) dobra aktywność na lekcjach.

Ocena bardzo dobra – 5:

- a) spełnienie wymagań określonych w zakresie oceny dobrej,
- b) opanowanie pełnego zakresu wiedzy, umiejętności i postaw określonych programem,
- c) bardzo dobrze uporządkowana wiedza religijna,
- d) umiejętność samodzielnego stosowania wiedzy w praktyce i teorii,
- e) pełna znajomość katechizmu pamięciowego,
- f) duża aktywność na lekcjach.

Ocena celująca – 6:

- a) spełnienie wymagań na ocenę bardzo dobrą,
- b) rozwiązywanie zadań dodatkowych na sprawdzianach,
- c) przygotowanie dodatkowych prac domowych,

IV. ZASADY POPRAWIANIA OCEN

1. Każdy uczeń ma prawo do poprawy ocen cząstkowych, z wyjątkiem ocen za pracę indywidualną i w grupie na lekcji oraz ocen z aktywności.
2. Uczniowie nie mogą poprawiać ocen wyższych niż dobra.
3. Termin poprawy oceny ustala nauczyciel. Nie może to być czas krótszy niż 1 tydzień od daty poinformowania ucznia o ocenie.
4. W przypadku, gdy uczniowi nie udało się poprawić oceny na wyższą, nauczyciel może nie wziąć pod uwagę oceny z poprawy.

V. USTALENIA KOŃCOWE

1. Uczeń i jego rodzice (prawni opiekunowie) są informowani o jego ocenach na bieżąco i systematycznie.
2. Uczeń ma prawo dwukrotnie w ciągu semestru zgłosić nieprzygotowanie do lekcji w związku z brakiem pracy domowej, brakiem zeszytu lub innych pomocy potrzebnych do lekcji lub nieprzygotowaniem do odpowiedzi ustnej. Nieprzygotowanie nie zwalnia z pisania zapowiedzianych wcześniej sprawdzianów i kartkówek. Uczeń powinien zgłosić każde nieprzygotowanie w ciągu pierwszych 5 minut lekcji.
3. Przewidywaną ocenę śródroczną i roczną nauczyciel podaje uczniowi oraz (na życzenie) jego rodzicom (prawnym opiekunom) odpowiednio wcześniej, w terminie określonym w Statucie szkoły. Jeżeli przewidywaną oceną śródroczną lub roczną jest ocena niedostateczna, nauczyciel ma obowiązek poinformować o niej ucznia, a poprzez wychowawcę rodziców (prawnych opiekunów), w terminie określonym w Statucie szkoły.
4. Ustalona przez nauczyciela ocena niedostateczna na koniec roku szkolnego może być zmieniona tylko w wyniku egzaminu poprawkowego, zgodnie z wewnątrzszkolnymi zasadami oceniania.

PLAN PRACY Z RELIGII W KLASIE VI
OPRACOWANY WEDŁUG PROGRAMU: „Bóg kocha i zbawia człowieka” AZ-2-01/18
do podręcznika „Jezus Chrystus nas zbawia”

Semestr I

Semestr I					
Lp.	Temat lekcji	Cele katechetyczne – wymagania ogólne	Treści nauczania – wymagania szczegółowe		
			Wiedza Uczeń:	Umiejętności Uczeń:	Postawy Uczeń:
1.	Relacje wiary i wiedzy	Ukazanie różnych sposobów poznawania Boga, siebie i świata.	Wyjaśnia relacje pomiędzy wiarą a rozumem. Wymienia argumenty przemawiające za racjonalnością wiary.	Wymienia poglądy dotyczące istnienia Boga. Podaje argumenty za brakiem sprzeczności między wiarą a wiedzą (naukami przyrodniczymi).	Potrafi uargumentować swoją wiarę. Poszerza swoją wiedzę religijną. Podejmuje praktyki religijne w trosce o rozwój swojej wiary.
2.	Człowiek i jego	Ukazanie podstawy godności człowieka.	Definiuje pojęcie godności człowieka. Wyjaśnia, dlaczego każdemu	Omawia chrześcijańską koncepcję godności człowieka.	Kształtuje postawę szacunku względem siebie i bliźnich.

	godność	Uzasadnienie, dlaczego każdy człowiek ma swoją godność.	człowiekowi należy okazywać szacunek. Poprawnie analizuje biblijny opis stworzenia człowieka.	Podaje przykłady okazywania szacunku drugiemu człowiekowi. Uzasadnia, dlaczego każdemu człowiekowi należy się szacunek.	Okazuje wrażliwość na krzywdę i cierpienie drugiego człowieka. Stara się żyć według przykazania miłości.
3.	Misja kapłańska, prorocka i królewska	Ukazanie, że wspólnota Kościoła jest znakiem obecności Boga w słowie Bożym i w sakramentach. Ukazanie, że każdy chrześcijanin uczestniczy w potrójnej misji Jezusa.	Wskazuje na słowo Boże i sakramenty jako znaki obecności Boga we wspólnocie Kościoła. Wyjaśnia znaczenie misji kapłańskiej, prorockiej i królewskiej. Wskazuje, że udział w liturgii Kościoła jest wyrazem realizacji potrójnej misji Jezusa.	Określa, jakie podjąć działania, by uczestniczyć w potrójnej misji Chrystusa. Uzasadnia, że modlitwa, głoszenie słowa Bożego oraz miłość Pana Boga i ludzi jest wypełnieniem potrójnej misji Jezusa.	Przejawia postawę wdzięczności Bogu za sakrament chrztu św. Przestrzega w życiu zobowiązań wynikających z chrztu św.
4.	Rodzina – domowy Kościół	Ukazanie rodziny jako domowego Kościoła, w którym dziecko uczy się miłości do Jezusa. Ukazanie rodziny jako wzoru wspólnoty, w której dziecko może rozwijać swoją wiarę w Boga.	Określa, które z sakramentów świętych czynią z jego rodziny domowy Kościół. Wyjaśnia, dlaczego rodzina jest miejscem wychowania i rozwoju relacji społecznych.	Uzasadnia potrzebę naśladowania rodziców w rozwoju życia duchowego. Określa wartość praktyk religijnych w domowym Kościele.	Okazuje wdzięczność rodzicom za przekazywaną wiarę. Włącza się aktywnie w życie rodziny i Kościoła. Podejmuje wysiłek wzmacniania więzi miłości w rodzinie.
5.	Zaangażowanie w życie wspólnoty Kościoła	Rozwijanie w uczniach zainteresowań różnorodnymi aspektami życia Kościoła lokalnego. Ukazanie dynamiki budowania jedności wspólnoty poprzez wykorzystywanie różnorodnych darów i charyzmatów powierzonych wiernym.	Wymienia podstawowe cechy dynamicznego obrazu wspólnoty kościelnej jako procesu jednoczenia wewnętrznej różnorodności Kościoła. Omawia znaczenie różnorodnych darów, charyzmatów i posług we wspólnocie kościelnej. Przedstawia własne możliwości angażowania się w budowanie wspólnoty wiary.	Wyjaśnia, kiedy posiadane dary i talenty budują wspólnotę, a kiedy ją burzą. Uzasadnia potrzebę odpowiedzialności za otrzymane dary i posługi w swojej parafii.	Wyraża wdzięczność za otrzymane dary i talenty. Daje świadectwo, jakie dary od Boga udało mu się odkryć dzięki zaangażowaniu w wybraną grupę parafialną. Wymienia zobowiązania wynikające z chrztu św.
6.	Chrześcijanin w szkole	Ukazanie postaw chrześcijańskich w życiu szkolnym. Wskazanie na różne formy zaangażowania się w życie chrześcijańskie w szkole.	Określa, jakie postawy powinien przejawiać chrześcijanin w szkole. Podaje przykłady różnych form zaangażowania się w życie chrześcijańskie w szkole. Wyjaśnia znaczenie dawania świadectwa bycia chrześcijaninem w środowisku, w którym przebywa.	Omawia znaczenie angażowania się w różne formy życia chrześcijańskiego w szkole. Wymienia przykłady postaw świadczących o byciu chrześcijaninem w środowisku szkolnym. Uzasadnia, co to znaczy być chrześcijaninem w szkole.	Angażuje się w różne formy życia chrześcijańskiego w szkole. Daje świadectwo bycia chrześcijaninem w szkole. Rozwija swoje talenty i zainteresowania, dzieląc się nimi podczas zajęć na różnych kółkach zainteresowań. Okazuje wrażliwość na potrzeby innych.
7.	Święty Jan Paweł II – zatroskany o miłość	Ukazanie św. Jana Pawła II jako kochającego syna Ojczyzny i wzoru patriotyzmu.	Wyjaśnia, że Pan Jezus należał do narodu żydowskiego, kochał swoją doczesną Ojczyznę, zachowywał tradycje i zwyczaje ojczyście.	Uzasadnia, dlaczego mamy kochać Ojczyznę. Wskazuje motywy modlitwy za Ojczyznę.	Okazuje wdzięczność za św. Jana Pawła II i Polskę. Zachowuje tradycje i zwyczaje ojczyście. Wyjaśnia, że poprzez naśladowanie św. Jana

	Ojczyzny	Przekazanie wiedzy na temat źródeł jego miłości do Ojczyzny.	Podaje wybrane wypowiedzi i wymienia wydarzenia z życia św. Jana Pawła II, które wskazują na jego miłość do Ojczyzny. Definiuje pojęcia „patriotyzm” i „patriota”.	Określa, jakie podjąć działania, aby rozwijać miłość do Ojczyzny.	Pawła II, czyli modlitwę i uczciwą pracę, solidne podejście do nauki, pracę nad własnym charakterem, przygotowuje się do służby Ojczyźnie.
8.	Samuel – prorok słuchający Bożego słowa	Ukazanie historii proroka Samuela, który przez całe życie słuchał słowa Bożego i je wypełniał. Kształtowanie postawy słuchania Pisma Świętego – słowa Bożego, które jest zawsze aktualne dla każdego.	Opowiada dzieje proroka Samuela oraz narodu wybranego na przełomie epoki sędziów i królestwa Izraela. Poprawnie analizuje fragment 1 Sm 3,1-21. Definiuje pojęcie „prorok”. Wymienia różne sposoby przemawiania Boga do człowieka.	Charakteryzuje osobę (instytucję) proroka w Starym Testamencie oraz dokonuje podziału na proroków większych i mniejszych. Tłumaczy, dlaczego sens wydarzeń związanych z Samuelem jest nadal aktualny. Wymienia przeszkody uniemożliwiające usłyszenie Boga. Tłumaczy, w jaki sposób można realizować usłyszane słowo Boże.	Okazuje szacunek wobec słowa Bożego. Uważnie słucha słowa Bożego i czyta Pismo Święte z zaangażowaniem. Podejmuje refleksję nad słowem Bożym. Naśladuje proroka Samuela, który słuchał słowa Bożego i realizował je w swoim życiu.
9.	Król Dawid Bożym wybrańcem	Ukazanie historii króla Dawida, Bożego wybrańca, który całym swoim życiem wychwalał wszechmocnego Boga.	Przedstawia podstawowe wydarzenia z życia króla Dawida. Opowiada treść Psalmu 23.	Wymienia Boże interwencje w życiu króla Dawida i współczesnego człowieka. Interpretuje Psalm 23.	Wyraża wdzięczność Bogu za Jego obecność w życiu. Świadczy o wszechmocy Boga i chce być Jego rycerzem.
10.	Król Salomon – roztropny władca Izraela	Ukazanie Bożej mądrości na przykładzie życia króla Salomona. Kształtowanie postawy mądrości na wzór króla Salomona.	Wymienia podstawowe wydarzenia z życia Salomona. Opowiada historię dwóch kobiet, które miały po jednym niemowlęciu.	Wyjaśnia, że mądrość to Boży dar, a zarazem jeden z przymiotów Boga. Uzasadnia potrzebę kształtowania mądrości przez otwarcie się na dary Ducha Świętego.	Wyraża wdzięczność za obecność Boga w swoim życiu. Uważnie słucha słowa Bożego i czyta Pismo Święte. Kształtuje postawę mądrości na wzór króla Salomona.
11.	Izajasz – ewangelista Starego Testamentu	Ukazanie staro-testamentalnych zapowiedzi Mesjasza zawartych w prorocztwie Izajasza oraz ich aktualności.	Charakteryzuje postać proroka Izajasza. Wyjaśnia pojęcia: prorok, Mesjasz, Emmanuel, ewangelista Starego Testamentu. Opisuje ogólnie sytuację w Izraelu przed narodzeniem Chrystusa.	Omawia, na czym polega obecność Pana Boga w słowie Bożym, sakramentach, modlitwie. Wyjaśnia, że prorocztwa odnoszące się do narodzenia Chrystusa są aktualne.	Regularnie przystępuje do sakramentów świętych. Uważnie słucha Słowa Bożego.
12.	Jeremiasz – prorok Bożej sprawiedliwości i miłosierdzia	Ukazanie misji proroka Jeremiasza jako realizacji Bożego planu zbawienia i jego aktualności.	Przedstawia podstawowe informacje o Jeremiaszu i jego zadaniach. Wyjaśnia, dlaczego misja Jeremiasza jest aktualna.	Wyjaśnia znaczenie imienia Jeremiasz. Uzasadnia, że zło i grzech są zgubne dla człowieka.	Reaguje na złe postępowanie: swoje i rówieśników. Prosi o pomoc Pana Boga w trudnych chwilach życia.
13.	Jozjasz – król sprawiedliwy i pobożny	Ukazanie Królestwa Judy za czasów króla Jozjasza. Wskazanie na konieczność rozwijania kultu Bożego	Opisuje kontekst rządów króla Jozjasza. Przedstawia obszary odbudowy Królestwa Judy. Wskazuje na znaczenie słowa Bożego	Podejmuje refleksję nad niebezpieczeństwem bałwochwalstwa. Wyjaśnia potrzebę adoracji i kultu	Troszczy się o kształtowanie prawego sumienia. Pielęgnuje regularną modlitwę.

		i niebezpieczeństwo bałwochwalstwa.	w dziejach narodu wybranego. Omawia, czym jest bałwochwalstwo, i wyjaśnia, że jest ono aktualne.	Bożego.	
14.	Ezechiel – Boży przewodnik na czas niewoli	Ukazanie wydarzeń historii zbawienia w Starym Testamencie – na przykładzie misji proroka Ezechiela – jako realizacji Bożego planu zbawienia. Ukazanie wydarzeń i postaci proroka Ezechiela jako wciąż aktualnych. Wychowanie do słuchania Pisma Świętego jako słowa Bożego, które jest zawsze aktualne i skierowane dla każdego człowieka.	Przedstawia postać i niektóre elementy życia i działalności proroka Ezechiela (przed niewolą babilońska i w czasie jej trwania). Opisuje ogólnie sytuację w Izraelu przed narodzeniem Jezusa Chrystusa (VII i VI w. przed Chr.) Wyjaśnia, że słowa kierowane do Izraela przez proroka Ezechiela są aktualne.	Ocenia krytycznie fałszywe współczesne proroctwa. Wyjaśnia, że przesłanie płynące z wydarzeń i słowa głoszone przez postaci Starego Testamentu są wciąż aktualne.	Uważnie słucha słowa Bożego. Podejmuje refleksję nad słowem Bożym. Pogłębia swoją relację z Panem Bogiem, starając się naśladować postacie biblijne.
15.	Machabeusze – obrońcy wiary i tradycji ojców	Przedstawienie genezy i przebiegu powstania Machabeuszy. Ukazanie istoty i form patriotyzmu.	Wymienia zarówno polityczne, jak i religijne przyczyny wybuchu powstania Machabeuszy. Podaje chronologię przebiegu powstania Machabeuszy. Charakteryzuje postawę Machabeuszy lub przekonuje, że Machabeusze byli obrońcami wiary, tradycji i wolności narodu wybranego. Wyjaśnia, na czym polega zmartwychwstanie zapowiadane w 2 Mch. Opowiada o wierności Machabeuszy. Podaje podstawowe fakty związane z powstaniem warszawskim.	Ocenia postawę Machabeuszy jako obrońców wiary i tradycji narodu wybranego. Podaje przykłady troski o wiarę i ojczyznę we współczesnych realiach. Interpretuje fragment tekstu biblijnego (2 Mch 7,23).	Wzoruje się na odwadze Machabeuszy jako obrońców wiary i tradycji narodu wybranego. Troszczy się o wiarę i ojczyznę we współczesnych realiach. Dziękuje za męczenników za wiarę.
16.	Hiob – wzór męskiej wiary, odwagi i cierpliwości	Ukazanie postawy Hioba jako wzoru męskiej wiary, odwagi i cierpliwości wobec cierpienia i nieszczęść. Ukazanie bezgranicznego zaufania Bogu jako istoty chrześcijaństwa.	Streszcza historię Hioba. Opisuje postawę Hioba wobec nieszczęść, które go spotkały. Wyjaśnia, że Hiob był wzorem dla Żydów cierpiących niewinnie podczas niewoli babilońskiej. Wskazuje, że Hiob jest uważany za prefigurację (figurę) Chrystusa. Wyjaśnia postawę chrześcijanina (stanowisko Kościoła) wobec cierpienia, zła i nieszczęść.	Wyjaśnia, że przesłanie związane z wydarzeniami, które przeżył Hiob, oraz jego postawą są wciąż aktualne. Podaje przykłady właściwego zachowania chrześcijanina wobec zła i nieszczęść. Wymienia sposoby przeciwstawienia się złu i cierpieniu.	Podejmuje refleksję nad stosunkiem do cierpienia w świetle słowa Bożego. Pogłębia swoją relację z Bogiem, starając się naśladować postawę Hioba wobec cierpienia i nieszczęść. Pomaga ludziom cierpiącym i potrzebującym.
17.	Jezus	Zapoznanie z obietnicami	Podaje treść obietnic mesjańskich,	Wskazuje na związek tekstów	Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako

	Chrystus obiecanym Mesjaszem	mesjańskimi. Umocnienie zaufania, że Bóg zawsze jest wierny swoim obietnicom.	wyrażonych przez adwentowe antyfony. Wyjaśnia znaczenie misji proroków. Uzasadnia, że obietnice mesjańskie służyły przygotowaniu ludu Bożego na przyjście Zbawiciela.	liturgicznych z przekazem biblijnym. Wyjaśnia biblijną symbolikę. Uzasadnia potrzebę odpowiedzialności za składane obietnice.	Mesjasza. Uważnie słucha słowa Bożego. Wzmacnia swoje zaufanie do Bożych obietnic.
18.	Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie	Wyjaśnienie tajemnicy wcielenia Słowa Bożego.	Opowiada perykopę ewangeliczną o zwiastowaniu. Wyjaśnia znaczenie terminów: „zwiastowanie”, „dogmat”. Wymienia dogmaty maryjne i omawia ich treść.	Wyjaśnia, dlaczego słowo Boże jest wezwaniem ze strony Boga i drogowskazem w kształtowaniu życia chrześcijanina. Wyjaśnia dogmaty maryjne: Boże Macierzyństwo, Wieczyste Dziewictwo, Niepokalane Poczęcie, Wniebowzięcie. Przekonuje, że należy układać swoje życie według wskazań słowa Bożego	Wyraża wdzięczność Bogu za dar wcielenia. Przyjmuje postawę szacunku wobec Maryi za Jej wielką rolę we wcieleniu Chrystusa. Odkrywa we własnym życiu wolę Bożą i wypełnia ją w codziennych obowiązkach.
19.	Narodzenie i dzieciństwo Jezusa Chrystusa	Wyjaśnienie tajemnicy i celu wcielenia Syna Bożego. Umocnianie wiary i budzenie pragnienia życia zgodnego z nauczaniem Jezusa Chrystusa.	Przedstawia perykopę ewangeliczną o narodzeniu Jezusa. Opowiada perykopę o znalezieniu Jezusa w świątyni. Wyjaśnia znaczenie terminu „wcielenie”.	Interpretuje w świetle Objawienia biblijne relacje o narodzeniu Jezusa i znalezieniu Go w świątyni. Wyjaśnia rolę Maryi w tajemnicy wcielenia. Omawia rolę Maryi i św. Józefa w wychowaniu Jezusa.	Wyraża wdzięczność Bogu za dar wcielenia, a rodzicom za dar życia i wychowania. Pogłębia więź z Jezusem poprzez naśladowanie Jego postawy w dzieciństwie. Odkrywa we własnym życiu Bożą miłość i pragnie się nią dzielić z ludźmi.
20.	Jezus Chrystus prawdziwym człowiekiem	Ukazanie Jezusa jako postaci historycznej. Pogłębienie osobistej relacji z Panem Jezusem.	Ukazuje Jezusa jako prawdziwego człowieka. Wyjaśnia, że Jezus Chrystus jest postacią historyczną. Wymienia źródła chrześcijańskie i pozachrześcijańskie na temat historyczności Jezusa. Przekonuje, że Jezus jest prawdziwym Bogiem i człowiekiem.	Uzasadnia, że Jezus istniał naprawdę. Wskazuje na potrzebę świadectwa o Jezusie na co dzień.	Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako Mesjasza. Pogłębia osobistą relację z Panem Jezusem. Daje świadectwo o Jezusie w życiu codziennym.
21.	Jezus Chrystus prawdziwym Bogiem	Przedstawienie faktów potwierdzających bóstwo Jezusa z Nazaretu. Uświadomienie potrzeby świadczenia o Jezusie w codziennym życiu.	Opisuje wydarzenia z życia Jezusa potwierdzające Jego boską moc. Wymienia tytuły, które wskazują na bóstwo Jezusa. Wymienia przykłady dawania świadectwa wiary przez uczniów Jezusa i pierwszych chrześcijan.	Formułuje argumenty za bóstwem Jezusa. Planuje działania mające na celu wyrażenie wiary w Jezusa Chrystusa jako Zbawiciela.	Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako Mesjasza. Pogłębia osobistą relację z Panem Jezusem. Daje świadectwo o Jezusie w życiu codziennym.
22.	Ojczyzna Pana Jezusa	Ukazanie ziemskiej ojczyzny Pana Jezusa w kontekście Jego życiowych doświadczeń	Opisuje geograficzne ukształtowanie Palestyny z czasów Pana Jezusa. Podaje główne elementy kulturowe	Wymienia główne regiony geograficzne Palestyny oraz krótko je charakteryzuje.	Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako Mesjasza. Wskazuje na wartość emocjonalnych więzi z

		i zbawczej misji.	i historyczne, które ukształtowały ziemską ojczyznę Jezusa. Wyjaśnia związek między geograficzną, kulturową i historyczną charakterystyką Palestyny a nauczaniem Pana Jezusa.	Uzasadnia wyjątkowy charakter Ziemi Świętej w zbawczej misji Pana Jezusa. Wyjaśnia, skąd się wzięły nazwy biblijnych miejsc (np. Kalwaria) w różnych krajach świata, m.in. w Polsce.	własną ojczyzną. Dziękuje za zbawczą misję Jezusa.
23.	Chrzest Jezusa	Zapoznanie z biblijnym wydarzeniem chrztu Jezusa w Jordanie. Ukazanie Jezusa z Nazaretu jako Mesjasza posłanego przez Ojca.	Opowiada perykopę o chrzcie Jezusa według św. Łukasza. Wyjaśnia różnicę między chrztem Janowym, chrztem Jezusa i sakramentem chrztu świętego. Wymienia wymagania stawiane ochrzczonym.	Przedstawia i interpretuje w świetle objawienia biblijny tekst o chrzcie w Jordanie. Uzasadnia, że Chrystus jest obiecany Mesjaszem.	Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako Mesjasza. Żyje zgodnie z wymaganiami wynikającymi z sakramentu chrztu świętego.
24.	Objawienie w Kanie Galilejskiej	Zapoznanie uczniów z wydarzeniem objawienia Chrystusa w Kanie Galilejskiej. Ukazanie macierzyńskiego wstawiennictwa Maryi w Kościele. Ukazanie znaczenia małżeństwa chrześcijańskiego.	Opowiada perykopę o objawieniu w Kanie Galilejskiej. Opisuje zwyczaje związane z małżeństwem w czasach Jezusa. Wymienia elementy liturgii ślubnej.	Przedstawia i interpretuje w świetle objawienia biblijne opowiadanie o cudzie w Kanie Galilejskiej. Wskazuje na rolę Maryi w objawieniu Jezusa w Kanie Galilejskiej.	Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako Mesjasza. Odkrywa Maryję jako Matkę wszystkich wierzących i wzór modlitwy. Modli się za rodziców i dziadków oraz osoby przygotowujące się do sakramentu małżeństwa.
25.	Powołanie pierwszych uczniów	Zapoznanie uczniów z wydarzeniem powołania uczniów przez Jezusa. Wprowadzenie w tematykę powołania w Kościele.	Opowiada perykopę o powołaniu pierwszych uczniów (Łk 5,1-11). Wyjaśnia, czym jest powołanie i jakie są rodzaje życiowego powołania.	Rozpoznaje słowo Boże jako wezwanie i jako drogowskaz w kształtowaniu życia chrześcijanina. Przekonuje, że przesłanie płynące z wybranych wydarzeń i głoszone przez postaci Nowego Testamentu jest wciąż aktualne. Potrafi rozpoznać oznaki powołania.	Pogłębia swoją więź z Chrystusem poprzez poznawanie Jego Osoby i nauczania. Stara się układać swoje życie według wskazań słowa Bożego. Szuka Bożego powołania w swoim życiu.
26.	Przemienienie na górze Tabor	Zapoznanie uczniów z wydarzeniem przemienienia Pańskiego. Ukazanie wyjątkowości, znaczenia i sposobu spotkania z Chrystusem jako Bogiem.	Opowiada perykopę o przemienieniu Jezusa wg św. Łukasza (Łk 9,28-36). Wyjaśnia różnicę pomiędzy osiągnięciami ludzi a zbawczym dziełem Chrystusa. Tłumaczy, czym jest tabernakulum.	Uzasadnia różnicę między Chrystusem a osobami mającymi wpływ na dzieje ludzkości. Wskazuje na możliwe sposoby doświadczenia Bożej obecności w swoim życiu.	Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako Mesjasza. Pielęgnuje wartość i znaczenie modlitwy osobistej oraz adoracji Najświętszego Sakramentu.
27.	Nauczanie Jezusa w przypowieściach	Zapoznanie uczniów z treścią i przesłaniem przypowieści ewangelicznych.	Tłumaczy, co to jest przypowieść. Wyjaśnia cel tworzenia przypowieści. Przedstawia nauczanie Jezusa w przypowieściach: o dobrej lub złej	Przedstawia słowo Boże jako wezwanie i drogowskaz w kształtowaniu życia chrześcijanina.	Pogłębia swoją więź z Chrystusem poprzez poznawanie Jego Osoby i nauczania. Uważnie słucha słowa Bożego i je czyta. Stara się kształtować swoje życie według

			budowie Łk 6,46-49); o zabłąkanej owcy (Łk 15,4-7); o bogaczu i Łazarzu (Łk 16,19-31) i inne wybrane przypowieści z Ewangelii wg św. Łukasza.	Przekonuje, że przesłanie związane z wybranymi wydarzeniami i postaciami Nowego Testamentu jest wciąż aktualne.	wskazań słowa Bożego.
28.	Cuda Jezusa	Zapoznanie uczniów z cudami dokonywanymi przez Jezusa. Kształtowanie umiejętności modlitwy wstawienniczej.	Określa, czym jest cud. Wyjaśnia, kto może czynić cuda. Wymienia cuda Jezusa – uzdrowienie sługi setnika (Łk 7,1-10), uciszenie burzy na jeziorze (Łk 8,22-25), wskreszenie córki Jaira (Łk 8,40-42a.49-55), nakarmienie pięciu tysięcy ludzi (Łk 9,10-17), uzdrowienie niewidomego pod Jerychem (Łk 18,35-43); ewentualnie inne cuda z Ewangelii wg św. Łukasza.	Opowiada o wybranych cudach: uzdrowieniach, uciszeniu burzy i rozmnożeniu chleba jako znakach mesjańskich nadejścia królestwa Bożego i wyrazie miłości Jezusa do człowieka. Wskazuje na cuda obecne w życiu i historii Kościoła oraz w czasach obecnych.	Uważnie słucha słowa Bożego i je czyta. Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako Mesjasza. Modli się w intencji innych.
29.	Słowo Boże drogowskazem do nieba	Odkrywanie prawdy, że słowo Boże jest konkretną wskazówką, jak żyć. Kształtowanie postawy umiłowania Biblii i jej czytania.	Wyjaśnia, czym jest słowo Boże w życiu chrześcijanina. Opisuje słowo Boże jako drogowskaz.	Wyjaśnia, że usłyszane słowo Boże należy wprowadzać w życie jako drogowskaz Boga. Uzasadnia konieczność pogłębiania znajomości słowa Bożego i dobrego jego odczytywania.	Pogłębia swoją więź z Chrystusem poprzez poznawanie Jego Osoby i nauczania. Uważnie słucha słowa Bożego i codziennie je czyta. Stara się układać swoje życie według wskazań słowa Bożego.

Semestr II

30.	Kościół Mistycznym Ciałem Chrystusa i wspólnotą wiernych	Ukazanie Kościoła jako Mistycznego Ciała Chrystusa. Odkrywanie świata wartości wynikającego z przynależności do wspólnoty Kościoła.	Wyjaśnia, że Kościół jest wspólnotą wierzących w drodze do Boga. Omawia Kościół jako Mistyczne Ciało Chrystusa i konsekwencje tej rzeczywistości Kościoła dla wierzących. Wyjaśnia, że poprzez udział w liturgii i zjednoczenie z Jezusem w Eucharystii uczestniczy we wspólnocie Kościoła.	Tłumaczy konieczność budowania małych wspólnot eklezjalnych. Włącza się w wielką wspólnotę Kościoła poprzez zaangażowanie w liturgię i udział w niej. Uzasadnia, że wspólnota Kościoła jest konieczną i niezbędną drogą do zbawienia i uświęcenia.	Pogłębia swoją więź z Chrystusem poprzez poznawanie Jego Osoby i nauczania. Identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła. Podaje możliwości włączenia się w życie Kościoła, zwłaszcza wspólnoty parafialnej i diecezjalnej.
31.	Liturgia Kościoła	Przybliżenie uczniom liturgii Kościoła jako przestrzeni szczególnego spotkania człowieka z Bogiem. Kształtowanie w uczniach postawy świadomego, aktywnego i pełnego uczestnictwa w liturgii Kościoła.	Podaje definicję liturgii oraz wymienia formy kultu i modlitwy zaliczane do liturgii Kościoła. Wyjaśnia, czym jest znak liturgiczny, wymienia najważniejsze znaki używane w liturgii Kościoła. Wyjaśnia znaczenie najważniejszych postaw ciała i gestów liturgicznych.	Określa związek między wybranym znakiem liturgicznym a działaniem łaski Bożej. Omawia związek między znakami używanymi w liturgii i własną codziennością. Na podstawie Eucharystii wskazuje na niewidzialny wymiar widzialnych znaków liturgicznych.	Odnosi się z szacunkiem do przestrzeni liturgicznej i przedmiotów używanych w trakcie liturgii. Aktywnie angażuje się w życie liturgiczne swojej wspólnoty parafialnej. Dziękuje Bogu za możliwość spotkania z Nim oraz wspólnotą w liturgii Kościoła.
32.	Sakramenty źródłem życia	Ukazanie, że Bóg jest źródłem miłości. Przypomnienie, że Bóg	Wymienia i opisuje siedem sakramentów świętych. Wyjaśnia, że życie Kościoła pochodzi	Wskazuje na konieczność kształtowania postawy otwartości na łaskę.	Identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła. Wierzy w zbawczą obecność Chrystusa w sakramentach świętych.

	Kościola	pragnie, abyśmy uczestniczyli w Jego życiu poprzez przyjmowanie sakramentów.	od Boga. Przedstawia owoce przyjmowania sakramentów.	Uzasadnia postawę wdzięczności za sakramenty. Wyjaśnia znaczenie sakramentów w życiu chrześcijanina. Interpretuje postawę odpowiedzialności za Kościół.	Spotyka się z Jezusem w sakramentach świętych.
33.	Chrzest święty początkiemdrogi do Ojca	Ukazanie sakramentu chrztu jako przymierza z Bogiem. Uświadomienie, że sakrament chrztu jest fundamentem życia chrześcijańskiego.	Wyjaśnia, czym jest sakrament chrztu św. Omawia znaczenie i skutki chrztu św. Mówi, jak brzmi formuła chrzcielna, co jest materią i kto może udzielać chrztu.	Uzasadnia, dlaczego Kościół chrzci małe dzieci. Wskazuje na konieczność sakramentu chrztu do zbawienia. Uzasadnia, że godność chrześcijanina wynika z chrztu św.	Przejawia postawę wdzięczności Bogu za sakrament chrztu św. Jest odpowiedzialny za dar chrztu św. Szanuje godność własną i innych. Przestrzega w życiu zobowiązań wynikających z chrztu św.
34.	Sakrament bierzmowania wezwaniem do życia wiarą	Uświadomienie, że Bóg jest wierny zawartemu ze mną przymierz. Ukazanie bierzmowania jako sakramentu umacniającego w wierze i dawaniu świadectwa o Chrystusie. Kształtowanie postawy odpowiedzialności za wzrost w łasce.	Wyjaśnia, czym jest sakrament bierzmowania. Przedstawia istotę i skutki bierzmowania. Wymienia dary Ducha Świętego.	Opisuje i wyjaśnia obrzędy bierzmowania. Omawia znaczenie sakramentu bierzmowania dla życia chrześcijanina. Uzasadnia potrzebę otwarcia na dary Ducha Świętego.	Wierzy w pomoc Ducha Świętego, którego w sposób szczególny przyjmuje w sakramencie bierzmowania. Świadomie przygotowuje się do bierzmowania. Kształtuje postawę współpracy z Duchem Świętym w życiu.
35.	Eucharystia ofiarą Chrystusa i Kościoła	Uświadomienie, że Eucharystia jest ofiarą Chrystusa i Kościoła. Ukazanie roli Eucharystii w jednoczeniu wspólnoty Kościoła. Ukazanie prawdy, że w Eucharystii Jezus przemienia każdego z nas.	Tłumaczy, że Eucharystia jest ofiarą Chrystusa i Kościoła oraz uczcą miłości. Wyjaśnia, że w czasie Eucharystii wspólnota wierzących wzmacnia więzy Kościoła. Opowiada, w jaki sposób jednoczymy się z Jezusem i braćmi.	Przekonuje o konieczności życia w łasce i uczestnictwa w Eucharystii. Uzasadnia, dlaczego Eucharystia jest centrum liturgii i życia chrześcijańskiego. Wyjaśnia, co jest materią, a co formą, i kto jest szafarzem Eucharystii.	Okazuje wdzięczność za dar Eucharystii. Uczestniczy systematycznie we Mszy św. Adoruje Jezusa w Najświętszym Sakramencie.
36.	Msza Święta zaproszeniem do miłości	Ukazanie, czym jest Eucharystia i jaką miłością Pan Jezus nas umiłował. Scharakteryzowanie liturgii słowa i liturgii eucharystycznej.	Wyjaśnia, dlaczego Msza św. jest zaproszeniem do miłości. Charakteryzuje liturgię słowa. Charakteryzuje liturgię eucharystyczną.	Wyjaśnia, dlaczego konieczne są życie w łasce i uczestnictwo w Eucharystii. Uzasadnia, dlaczego Eucharystia jest centrum liturgii i życia chrześcijańskiego.	Okazuje wdzięczność za dar Eucharystii. Uczestniczy systematycznie we Mszy św. Adoruje Jezusa w Najświętszym Sakramencie.
37.	Zbawienne owoce sakramentu pokuty i pojednania	Ukazanie Chrystusa jako zawsze szukającego każdego zagubionego człowieka. Przypomnienie, że w sakramencie pokuty i pojednania Bóg leczy nas swoją	Uzasadnia, dlaczego tylko kapłani mogą odpuszczać grzechy. Opisuje ustanowienie sakramentu pokuty i pojednania. Wymienia warunki sakramentu pokuty i pojednania.	Wyjaśnia warunki sakramentu pokuty i pojednania. Uzasadnia potrzebę troski o życie w stanie łaski uświęcającej. Wyjaśnia, że należy kształtować swoje sumienie według wskazań słowa Bożego.	Pogłębia swoją więź z Chrystusem poprzez poznawanie Jego Osoby i nauczania. Uważnie słucha słowa Bożego i je czyta. Systematycznie przystępuje do sakramentu pokuty i pojednania.

		łaską.			
38.	Troska o sumienie	Pogłębienie świadomości, czym jest sumienie. Ukazanie konieczności kształtowania sumienia w świetle Prawa Bożego.	Wyjaśnia, co to jest sumienie. Tłumaczy, że Zacheusz uczy nas troski o kształtowanie prawego sumienia i wrażliwości na jego głos. Wskazuje na sposoby takiego formowania sumienia, aby było ono prawe i prawdziwe.	Uzasadnia konieczność oceny postępowania w świetle Dekalogu. Uzasadnia potrzebę formacji sumienia do zachowania przymierza z Bogiem. Tłumaczy konieczność prowadzenia systematycznej pracy nad sobą.	Pogłębia swoją więź z Chrystusem poprzez poznawanie Jego Osoby i nauczania. Uważnie słucha słowa Bożego i je czyta. Stara się kształtować swoje sumienie według wskazań słowa Bożego.
39.	Sakrament namaszczenia chorych umocnieniem w cierpieniu	Ukazanie Chrystusa bliskiego chorym i cierpiącym. Uświadomienie, że tylko w zjednoczeniu z Chrystusem nasze cierpienie ma wymiar zbawczy.	Wyjaśnia, czym jest sakrament namaszczenia chorych. Podaje biblijne podstawy sakramentu chorych. Opisuje liturgię sakramentu chorych.	Tłumaczy, na czym polega wartość sakramentu dla starszych, chorych i cierpiących. Omawia znaczenie i skutki sakramentu namaszczenia chorych jako daru i pomocy w przeżywaniu cierpienia.	Przejawia postawę wdzięczności Bogu za sakrament namaszczenia chorych. Rozumie sens cierpienia w jedności z Chrystusem. Pomaga ludziom chorym.
40.	Sakrament święceń udziałem w misji i mocy Chrystusa	Kształtowanie świadomości, że Chrystus sam wybiera do kapłaństwa tych, których chce. Ukazanie roli sakramentu kapłaństwa w Kościele.	Opowiada tekst biblijny o powołaniu uczniów. Opisuje, czym jest sakrament święceń i w jaki sposób jest udzielany. Podaje skutki święceń prezbiteratu.	Przedstawia motywy przyjęcia sakramentu święceń. Przekonuje o wartości sakramentów święceń w służbie wspólnoty. Wyjaśnia, że w życiu należy przyjmować postawę otwartości na Boże wezwanie.	Okazuje wdzięczność za dar kapłaństwa. Pielęgnuje w sobie postawę wdzięczności za kapłanów. Modli się za kapłanów i o powołania do kapłaństwa.
41.	Sakrament małżeństwa żywym obrazem miłości Chrystusa i Kościoła	Ukazanie sakramentu małżeństwa jako realizacji powołania człowieka. Uświadomienie, że małżeństwo chrześcijańskie jest obrazem miłości Chrystusa do Kościoła.	Opowiada, w jaki sposób zawiera się sakrament małżeństwa. Interpretuje niektóre teksty biblijne mówiące o małżeństwie. Przedstawia motywy przyjęcia sakramentu małżeństwa.	Uzasadnia prawdę o potrzebie odpowiedzialnego przygotowania do małżeństwa. Wskazuje na konieczność pielęgnowania postawy szacunku dla kolegów/ koleżanek jako przyszłych mężów/żon. Przekonuje o wartości sakramentu małżeństwa w służbie wspólnoty.	Okazuje wdzięczność za dar małżeństwa i rodziny. Pielęgnuje w sobie postawę wdzięczności za rodziców. Modli się o rozeznanie powołania.
42.	Sakramentalia umocnieniem wiary	Ukazanie potrzeby praktykowania tradycyjnych zwyczajów, zwłaszcza obrzędów błogosławieństw. Uświadomienie, że tradycyjne poświęcenia nie działają mechanicznie, lecz są znakami wiary i wzrostu pobożności. Pokazanie ewangelizacyjnego wymiaru sprawowania sakramentaliów i innych	Tłumaczy pojęcie „sakramentalia”. Wymienia tradycyjne błogosławieństwa związane z rokiem liturgicznym i kultem świętych. Wyjaśnia znaczenie używania podczas liturgii i w życiu codziennym wody święconej. Przedstawia znaczenie pogrzebu kościelnego.	Uzasadnia konieczność praktykowania tradycyjnych obrzędów i tłumaczy wpływ tej praktyki na wzrost wiary w konkretnym środowisku. Wyjaśnia antropologiczny wymiar sakramentaliów – koncentruje uwagę na ludziach, którzy posługują się poświęconymi rzeczami lub działają w poświęconych miejscach.	Identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła. Jest przekonany o wartości sakramentaliów w służbie wspólnoty. Daje świadectwo wiary.

		zwyczajów religijnych.			
43.	Katolickie wyznanie wiary	Wyjaśnienie poszczególnych artykułów Składu Apostolskiego i Credo (mszalnego). Kształtowanie postawy wierności nauczaniu Kościoła katolickiego.	Wymienia symbole wiary – Skład Apostolski i Credo. Wyjaśnia, czym są wyznania wiary. Opowiada, jak powstały wyznania wiary.	Rozróżnia poszczególne artykuły Składu Apostolskiego i Credo (mszalnego). Wyjaśnia poszczególne artykuły symboli wiary.	Świadomie wyznaje wiarę. Dochowuje wierności nauce Kościoła katolickiego.
44.	Rola Kościoła w nauce i sztuce renesansu	Przedstawienie historii Kościoła od XV do XVI w. Kształtowanie postawy wierności nauczaniu Kościoła katolickiego.	Charakteryzuje epokę renesansu. Wyjaśnia wpływ Mikołaja Kopernika na naukę renesansu oraz omawia sprawę Galileusza. Opisuje rolę Kościoła w sztuce odrodzenia.	Wyjaśnia pojęcie renesansu. Podaje argumenty przemawiające za nieustannym działaniem Boga w dziejach świata i każdego człowieka. Uzasadnia, że historia Kościoła jest świadectwem prowadzenia ludzi do zbawienia. Przedstawia rolę Kościoła w nauce i sztuce renesansu europejskiego.	Dochowuje wierności nauce Kościoła katolickiego. Poznaje historię Kościoła i szuka swojego miejsca w jego misji. Uzasadnia, że historia Kościoła jest świadectwem prowadzenia ludzi do zbawienia.
45.	Kościół wobec reformacji	Przedstawienie historii Kościoła od XV do XVIII w. Kształtowanie postawy wierności nauczaniu Kościoła katolickiego i odpowiedzialności za jedność chrześcijan.	Opowiada o Marcinie Lutrze oraz przyczynach reformacji w łonie Kościoła katolickiego. Opisuje okoliczności zwołania Soboru Trydenckiego oraz jego najważniejsze postanowienia. Przedstawia postać św. Karola Boromeusza oraz jego wkład w życie Kościoła katolickiego. Definiuje pojęcia: protestantyzm i ekumenizm.	Wymienia główne Kościoły protestanckie. Wymienia nazwy Kościołów protestanckich w swojej okolicy. Wskazuje najistotniejsze różnice pomiędzy protestantyzmem a Kościołem katolickim.	Świadomie wyznaje swoją wiarę. Identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła. Stara się poznać historię Kościoła. Modli się za biskupów, kapłanów, diakonów i za cały Kościół.
46.	Rola oświaty i kultury w obronie wiary	Przedstawienie historii Kościoła od XVI do XVIII w. Rozwijanie umiejętności dostrzegania działania Boga w dziejach świata i konkretnego człowieka.	Opisuje rolę, jaką odegrały oświata i kultura w obronie Kościoła katolickiego od XVI do XVIII w. Omawia życie i działalność św. Ignacego Loyoli.	Omawia znaczenie zakonu jezuitów dla Kościoła. Podaje przykłady wpływu chrześcijaństwa na dzieje ludzkości. Podaje fakty z historii Kościoła.	Świadomie wyznaje swoją wiarę. Identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła. Wzoruje się na przykładach życia świętych. Daje świadectwo swojej wiary.
47.	Nowy zapał misyjny w XVI i XVII w.	Przedstawienie historii Kościoła od XVI do XVII w. Rozwijanie umiejętności dostrzegania działania Boga w dziejach świata i konkretnego człowieka.	Opowiada historię działalności misyjnej Kościoła prowadzonej w XVI i XVII w. Przedstawia postaci św. Franciszka Ksawerego i św. Wincentego à Paulo. Wyjaśnia, czym był nowy zapał misyjny w Kościele w XVI i XVII w.	Omawia działalność Kościoła w XVI i XVII w. na przykładach św. Franciszka Ksawerego i św. Wincentego à Paulo. Opowiada o życiu i działalności św. Franciszka Ksawerego i św. Wincentego à Paulo. Przedstawia wybrane fakty z historii Kościoła.	Świadomie wyznaje swoją wiarę. Identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła. Wzoruje się na przykładach życia świętych. Daje świadectwo swojej wiary.

48.	Rola Kościoła w rozwoju szkolnictwa od XVI do XVIII w.	Ukazanie roli Kościoła w rozwoju szkolnictwa oraz jego wpływu na wychowanie i kształcenie pokoleń od XVI do XVIII w.	Interpretuje teksty biblijne zachęcające do podjęcia pracy nad własnym rozwojem i ukazujące rolę autorytetów w kształtowaniu postawy człowieka. Wyjaśnia rolę Kościoła w rozwoju szkolnictwa od XVI do XVIII w. Wskazuje na rolę jezuitów, braci szkolnych i pijarów w prowadzeniu szkół katolickich. Opisuje najważniejsze założenia pedagogiczne św. Jana de La Salle.	Tłumaczy, jak można zatroszczyć się o rozwój swojej osobowości. Argumentuje potrzebę troski o rozwój poszczególnych sfer swojego człowieczeństwa. Wyjaśnia, na czym polega odpowiedzialność za ojczyznę.	Okazuje szacunek dla wkładu Kościoła w dorobek intelektualny i kulturalny ludzkości. Interesuje się historią własnego kraju. Identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła. Pracuje nad własnym rozwojem intelektualnym i osobowościowym oraz walczy ze swoimi wadami.
49.	Święty Andrzej Bobola – zwycięstwo przez śmierć	Ukazanie życia, posługi i męczeńskiej śmierci św. Andrzeja Boboli. Kształtowanie odpowiedzialności za przekaz wiary i świadectwo wiary w Chrystusa.	Opowiada życiorys św. Andrzeja Boboli. Wyjaśnia sens męczeńskiej śmierci św. Andrzeja Boboli. Wymienia najważniejsze skutki unii brzeskiej.	Uzasadnia, że przesłanie płynące z heroicznego zachowania św. Andrzeja Boboli jest aktualne. Omawia znaczenie unii brzeskiej. Tłumaczy, dlaczego warto wzorować się na przykładzie życia św. Andrzeja Boboli.	Daje świadectwo wiary w Chrystusa. Okazuje szacunek dla historii Kościoła w Polsce. Kształtuje postawę patriotyzmu i odpowiedzialności za losy narodu. Stara się naśladować przykłady świętych polskich.
50.	Rzeczpospolita wzorem tolerancji religijnej	Zapoznanie z historią Kościoła dotyczącą podziałów religijnych. Ukazanie konfederacji warszawskiej jako wzoru tolerancji dla pokojowego współistnienia różnych wyznań.	Wyjaśnia teksty biblijne dotyczące misyjnego nakazu Chrystusa, szacunku św. Pawła dla pogan, modlitwy Pana Jezusa o jedność Jego wyznawców. Przedstawia najważniejsze wydarzenia dotyczące rozłamu w Kościele. Wyjaśnia założenia konfederacji warszawskiej oraz religijne, polityczne i społeczne skutki tej uchwały.	Wskazuje, jak może troszczyć się o jedność w swoim środowisku życia. Uzasadnia konieczność modlitwy o jedność chrześcijan. Wyjaśnia, jak jego zachowanie może wpływać na pokój we wspólnotach, w których żyje.	Okazuje szacunek wobec wyznawców innych religii i chrześcijan innych wyznań. Modli się o jedność chrześcijan. Identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła.
51.	Kościół w obronie narodu polskiego	Ukazanie troski Kościoła w zmaganiach o zachowanie niepodległości Polski oraz tożsamości i godności narodu polskiego.	Interpretuje teksty biblijne zachęcające chrześcijan do miłości ziemskiej ojczyzny. Wyjaśnia rolę Kościoła i kultu Matki Bożej w czasie potopu szwedzkiego. Wyjaśnia podstawowe założenia ślubów lwowskich króla Jana Kazimierza. Interpretuje główne założenia ks. Stanisława Papczyńskiego mające na celu naprawę Rzeczypospolitej i zachowanie tożsamości narodu polskiego.	Wyjaśnia rolę Jasnej Góry i obecności Matki Bożej w życiu narodu polskiego. Opowiada o najważniejszych momentach obecności Kościoła w życiu narodu polskiego. Argumentuje potrzebę osobistej odpowiedzialności za swój kraj.	Jako Polak identyfikuje się z Kościołem. Interesuje się historią własnego kraju oraz jego literaturą. Modli się za swoją Ojczyznę. Walczy ze swoimi wadami, podejmując pracę nad sobą.
Semestr I i II					
52.	Aniołowie w historii zbawienia	Przypomnienie, utrwalenie i pogłębienie wiadomości na temat duchów czystych –	Wyjaśnia, kim są aniołowie. Opowiada o roli aniołów w historii zbawienia.	Odnajduje w Piśmie Świętym podane teksty biblijne (Łk 1,26-38; Mt 2,13-14).	Modli się do Anioła Stróża i archaniołów. Wie, że w liturgii święto Świętych Archaniołów: Michała, Rafała i Gabriela obchodzimy 29

		aniołów.	Wyjaśnia znaczenie imion i zadania, jakie powierzył Pan Bóg archaniołom: Michałowi, Rafałowi, Gabrielowi. Opisuje zadania Anioła Stróża wobec ludzi.	Analizuje fragmenty Pisma Świętego opowiadające o działalności aniołów (Ps 91,9-13; Ap 7,11-12). Redaguje tekst modlitwy do Anioła Stróża.	września, a Aniołów Stróżów wspominamy 2 października. Wyraża wdzięczność aniołom za opiekę w życiu.
53.	Różaniec streszczeniem Ewangelii	Przypomnienie, utrwalenie i pogłębienie wiadomości na temat modlitwy różańcowej.	Definiuje modlitwę różańcową. Opowiada o święcie Matki Bożej Różańcowej. Uzasadnia, dlaczego różaniec jest streszczeniem Ewangelii. Opisuje, w jaki sposób powstała modlitwa różańcowa. Wymienia części różańca świętego.	Redaguje rozważanie wybranej tajemnicy różańca (określa m.in., jakie wydarzenie w niej wspominamy i do czego nas Pan Bóg wzywa). Projektuje plakat, który będzie przypominał uczniom całej szkoły o modlitwie różańcowej w październiku.	Opowiada, w jaki sposób należy modlić się na różańcu. Wskazuje, dlaczego wielu ludziom trudno jest modlić się na różańcu. Wzmacnia swoją wdzięczność za modlitwę różańcową.
54.	Uroczystość Wszystkich Świętych	Pogłębienie wiadomości na temat uroczystości Wszystkich Świętych. Motywowanie do realizacji powołania do świętości.	Określa, czym jest świętość i niebo. Opowiada o uroczystości Wszystkich Świętych. Wyjaśnia, na czym polega naśladowanie świętych.	Sporządza instrukcję na temat „Jak zostać świętym?”. Układa modlitwę wstawienniczą do wybranego świętego lub błogosławionego. Podaje różnicę między uroczystością Wszystkich Świętych a wspomnieniem Wszystkich Wiernych Zmarłych. Redaguje życiorys swojego świętego patrona.	Jednoczy się z Chrystusem w tajemnicy świętych obcowania. Ufa Bogu i stara się żyć w gotowości na przyjście Chrystusa. Podejmuje wysiłek, aby naśladować przykład świętych.
55.	Wspomnienie wiernych zmarłych	Pogłębienie wiadomości na temat wspomnienia Wszystkich Wiernych Zmarłych. Motywowanie do modlitwy za wiernych zmarłych.	Opowiada o wspomnieniu Wszystkich Wiernych Zmarłych. Definiuje pojęcia: niebo, piekło, czyściec, świętych obcowanie. Wylicza warunki uzyskania odpustu zupełnego i ofiarowania go za zmarłych cierpiących w czyściecu.	Analizuje fragmenty Katechizmu Kościoła Katolickiego. Wyjaśnia, w jaki sposób człowiek wierzący może pomóc zmarłym będącym w czyściecu. Projektuje krótki poradnik dla młodzieży na temat: Jak należy zachowywać się na cmentarzu?	Wierzy w zmartwychwstanie umarłych. Akceptuje nauczanie Kościoła o rzeczach ostatecznych. Korzysta z możliwości przyjmowania odpustów. Modli się za zmarłych.
56.	Jezus Królem Wszechświata	Ukazanie Jezusa jako Króla Wszechświata. Uświadomienie, czym jest królestwo Chrystusa. Przypomnienie, że uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata obchodzimy w ostatnią niedzielę roku liturgicznego.	Opisuje wydarzenia z życia Jezusa, potwierdzające Jego królewskość. Wymienia tytuły, które wskazują na bóstwo Jezusa. Wymienia przykłady dawania świadectwa wiary przez uczniów Jezusa i pierwszych chrześcijan.	Formułuje argumenty za królewskością Jezusa. Planuje działania, mające na celu wyrażenie własnej wiary w Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata.	Odkrywa we własnym życiu Chrystusa jako Króla. Ufa Bogu i stara się żyć w gotowości na przyjście Chrystusa. Daje świadectwo o Jezusie w życiu codziennym.
57.	Adwent	Ukazanie Adwentu jako czasu	Przedstawia sylwetkę Jana Chrzciciela	Wyjaśnia chrześcijański wymiar	Uczestniczy w liturgicznych celebracjach

	oczekiwaniem na Zbawiciela	radosnego oczekiwania na przyście Chrystusa. Przedstawienie sylwetki Jana Chrzciciela jako proroka Adwentu. Przygotowanie uczniów do aktywnego udziału w liturgii i obrzędach Adwentu.	jako proroka Adwentu. Opowiada o najważniejszych wydarzeniach z życia Jana Chrzciciela. Wyjaśnia, dlaczego Jan Chrzciciel nazywany jest prorokiem Adwentu. Definiuje pojęcie nawrócenia i zna konkretne sposoby jego realizacji. Wymienia tradycje i charakterystyczne elementy liturgii Adwentu.	oczekiwania. Wymienia swoje oczekiwania i tworzy ich właściwą hierarchię. Tłumaczy związek między odpowiednim przygotowaniem się do świąt Bożego Narodzenia i jak najlepszym ich przeżyciem. Argumentuje konieczność podjęcia trudu osobistego nawrócenia.	Adwentu. Podejmuje konkretne postanowienie adwentowe. Wraz z całą wspólnotą Kościoła oczekuje na przyście Pana Jezusa.
58.	Okres Bożego Narodzenia	Przedstawienie najważniejszych informacji związanych z biblijnymi przekazami o Bożym Narodzeniu. Prezentacja wybranych celebracji liturgicznych okresu Narodzenia Pańskiego. Przygotowanie uczniów do aktywnego przeżywania okresu Narodzenia Pańskiego.	Interpretuje wybrane teksty biblijne o Bożym Narodzeniu. Opowiada o narodzeniu Jezusa Chrystusa. Ukazuje kontekst biblijny wybranych wydarzeń z dzieciństwa Pana Jezusa. Wymienia najważniejsze tradycje związane ze świętowaniem Bożego Narodzenia.	Ukazuje miłość Boga do człowieka jako główny motyw narodzin Jezusa Chrystusa. Wyjaśnia konieczność duchowego przeżywania uroczystości Bożego Narodzenia. Tłumaczy wewnętrzny związek między poszczególnymi wydarzeniami z dzieciństwa Jezusa Chrystusa.	W osobistej modlitwie dziękuje Panu Jezusowi za narodziny w Betlejem. Aktywnie uczestniczy w celebracjach liturgicznych okresu Bożego Narodzenia. Zwraca uwagę nie tylko na zewnętrzne przygotowania do świąt, lecz także na konieczność przygotowania wewnętrznego.
59.	Wielki Post czasem nawrócenia	Pogłębienie wiadomości na temat istoty i znaczenia Wielkiego Postu. Motywowanie do udziału w liturgii Wielkiego Postu.	Wyjaśnia znaczenie Wielkiego Postu w życiu człowieka. Wyjaśnia, do czego wzywają słowa wypowiedziane przez kapłana w Środę Popielcową w czasie posypywania głów popiołem. Opowiada o liturgii Wielkiego Postu i wymienia nabożeństwa wielkopostne oraz formy pokuty wielkopostnej.	Analizuje fragmenty Pisma Świętego (Mt 4,1-11; Mk 1,12-13; Łk 4,1-13). Tłumaczy, na czym polega różnica między postem ilościowym i jakościowym. Projektuje hasło wzywające młodzież do nawrócenia.	Pogłębia własną pobożność przez uczestnictwo w liturgii Wielkiego Postu. Jednoczy się z Chrystusem w tajemnicy odkupienia. Ufa Bogu i dziękuje za mękę i śmierć Pana Jezusa.
60.	Niedziela Męki Pańskiej	Ukazanie najważniejszych wydarzeń Niedzieli Palmowej. Wskazanie, że Jezus jako Pan i Król poprzez swoją mękę i śmierć dokonuje naszego zbawienia. Uzasadnienie, że poprzez udział w liturgii Kościoła wyrażamy naszą łączność z Chrystusem.	Opisuje najważniejsze wydarzenia Niedzieli Palmowej. Wskazuje na związek radosnego wjazdu do Jerozolimy z wydarzeniami męki i śmierci Chrystusa. Analizuje biblijny opis wjazdu Jezusa do Jerozolimy.	Wyjaśnia, które wydarzenia Wielkiego Tygodnia świadczą o tym, że Jezus jest Panem i Królem. Uzasadnia swoją religijną postawę. Zestawia wydarzenie Niedzieli Palmowej z tradycją przygotowania palm i uroczystą procesją.	Angażuje się w przygotowanie uroczystości Niedzieli Palmowej. Wyraża wdzięczność za mękę i śmierć Jezusa przez udział w liturgii. Stara się naśladować Jezusa – Pana i Króla.
61.	Triduum Paschalne – centrum roku liturgiczne-	Pogłębienie wiedzy i przyjęcie prawdy o zbawczej śmierci Jezusa na krzyżu – centralnym wydarzeniu	Przedstawia wydarzenia męki, śmierci i zmartwychwstania Jezusa. Wymienia znaki liturgiczne związane ze świętowaniem tych wydarzeń.	Wyjaśnia zbawczy sens śmierci Jezusa. Tłumaczy potrzebę i wykazuje pragnienie udziału w Triduum	Angażuje się w przygotowanie uroczystości Triduum Paschalnego. Wyraża wdzięczność za mękę i śmierć Jezusa przez udział w liturgii.

	go	tajemnicy zbawienia. Uwrażliwienie na liturgiczne świętowanie męki, śmierci i zmartwychwstania Jezusa		Paschalnym.	Wierzy w zmartwychwstanie.
62.	Niedziela Miłosierdzia Bożego	Ukazanie znaczenia Miłosierdzia Bożego. Wskazanie nowych form kultu Miłosierdzia Bożego objawionych św. s. Faustynie. Uzasadnienie świętowania Niedzieli Miłosierdzia Bożego.	Podaje, kiedy obchodzimy święto Miłosierdzia Bożego. Opowiada o nowych formach kultu Bożego Miłosierdzia. Analizuje biblijny opis spotkania Jezusa Zmartwychwsta-ego z uczniami.	Wyjaśnia znaczenie miłosierdzia. Opisuje, jak modlić się Koronką do Miłosierdzia Bożego. Uzasadnia, dlaczego należy świętować Niedzielę Miłosierdzia.	Modli się Koronką do Miłosierdzia Bożego. Uczestniczy w świętowaniu Niedzieli Miłosierdzia. Stara się pełnić czyny miłosierdzia.
63.	Uroczystość Zesłania Ducha Świętego	Zapoznanie z okolicznościami historycznego zesłania Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy. Ukazanie roli Ducha Świętego w życiu Kościoła.	Opisuje okoliczności i przebieg historycznego zesłania Ducha Świętego. Wymienia dary i owoce Ducha Świętego.	Wskazuje na znaczenie zesłania Ducha Świętego w życiu Apostołów. Opisuje poszczególne owoce Ducha Świętego. Argumentuje potrzebę przyjęcia sakramentu bierzmowania.	Angażuje się w przygotowanie uroczystości Zesłania Ducha Świętego. Wyraża wdzięczność za dary i owoce Ducha Świętego przez udział w liturgii. Modli się do Ducha Świętego.
64.	Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny	Ukazanie Maryi w tajemnicy Jej wniebowzięcia. Wprowadzenie uczniów w praktykę osobistej modlitwy do Najświętszej Maryi Panny.	Wyjaśnia, jaką prawdę wyraża dogmat o Wniebowzięciu Najświętszej Maryi Panny. Tłumaczy, dlaczego Maryja została wzięta z ciałem i duszą do nieba. Wymienia najważniejsze wydarzenia z życia Maryi.	Określa związek między wniebowzięciem Najświętszej Maryi Panny a Jej Bożym macierzyństwem i bezgrzesznością. Wyjaśnia związek między wniebowstąpieniem Jezusa Chrystusa i wniebowzięciem Najświętszej Maryi Panny. Tłumaczy prawdziwy sens i cel dobrego, chrześcijańskiego życia na ziemi (wieczne zbawienie w niebie).	Uczestniczy w obchodach świąt maryjnych. Codziennie modli się do Najświętszej Maryi Panny. Podejmuje wysiłek, aby własnym życiem naśladować przykład Maryi.